

TIENDE KAPITEL

Der var ikke gaaet mange Dage, før det stod klart for Per, at han trods det „Ja“, han havde fravristet Jakobe, ikke var naaet synderlig videre, end han var i Forvejen. For det første fordrede baade Jakobe og hendes Forældre — de sidste endog „paa det bestemteste“ — at Forlovelsen foreløbig skulde holdes hemmelig, i hvert Fald kun maatte betros de allernærmeste. Dernæst var Jakobes Opførsel overfor ham præget af en Lune-fuldhed, der mangan Gang satte hans Taalmod paa en haard Prøve. Ved mere end een Lejlighed hændte det, naar han kom ud til „Skovbakken“, at hun slet ikke lod sig se men blev oppe paa sit Værelse under det Paaskud, at hun ikke befandt sig vel; og det bødede kun lidt derpaa, at hun til andre Tider, naar de f. Eks. var bleven alene i en Skumringstime, kunde give sig endog ret lidenskabeligt hen til hans Kærtegn. Han var saa meget af en Kvindekender, at han forstod Sammenhængen mellem saadanne ubeherskede Æmhedsudbrud og de regelmæssigt paafølgende Anfald af fornærmet Kulde; og han indsaar, at en fortsat Eftergivenhed fra hans Side kunde blive farlig for ham.

Efter en Ugestids Forløb forandrede han derfor saa smaat sin Opførsel overfor hende, viste sig en Smule ligegyldig, indfandt sig med mindre Regelmæssighed og udeblev tilsidst helt i nogle Dage.

„Med Sult skal de Stridige tæmmes!“ tænkte han. Det skulde nu vise sig, om han havde Magt til at herske over Mennesker og gøre sig deres Vilje underdanig.

Den første Dag følte Jakobe hans Bortebliven som en Befrielse. Den anden Dag var hun forundret, den tredje Dag lidt urolig. Hun bestemte sig tilsidst til at skrive for at faa at vide, om